

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év június hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés bűntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 18.B.23/2010/18. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott börtönbüntetésének tartamát 4 (négy) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2011. február 24. napjáig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 3.750 (háromezer-hétszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2010. június 25. napján kelt 18.B.23/2010/18. számú ítéletével a a vádlott bűnösségét a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés II. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés bűntettében állapította meg. Ezért őt 3 évi börtönbüntetésre és a közügyek gyakorlásától 5 évi eltiltásra ítélte. Rendelkezett a járulékos kérdésekről is.

Az ítélet ellen az ügyész súlyosításért, míg a vádlott és védője felmentésért, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.550/2010/3. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan

betartásával folytatta le az eljárást és ennek során megalapozott, hibamentes tényállást állapított meg, amely így semmilyen tekintetben nem szorul kiegészítésre, illetve helyesbítésre.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és törvényes a cselekmény jogi minősítése is. A büntetés kiszabása körében azonban álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vett minden körülményt figyelembe. Így az enyhítő körülmények közül mellőzni kell a kiskorú gyermekes állapotot, hiszen az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel szemben a vádlott ténylegesen a gyermek tartásáról nem gondoskodik. Ugyanakkor további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a cselekmény során a közös gyermekük anyjának életét oltotta ki, olyan személyét, aki neménél és fizikumánál fogva is kiszolgáltatott helyzetben volt. További súlyosító körülményként indítványozta értékelni, hogy a vádlott korábban már volt büntetve és, hogy a cselekményt önhibájából eredő ittas állapotban követte el. Ezért az ügyészi álláspont szerint a kiszabott büntetés jelentős súlyosítása indokolt.

A vádlott több írásbeli beadványt is eljuttatott a Fővárosi Ítéltáblához. Ezekben lényegében ártatlanságát hangsúlyozta. Előadása szerint az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy a cselekményt ő követte el. Állítása szerint mindössze három kis erejű pofont adott az élettársának, aki egyébként is beteg volt, és többször előfordult, hogy összetörte magát. Ez önmagában utalhat arra a vádlott álláspontja szerint, hogy a halál oka a más, valamely belső betegségből fakad. Kiemelte a vádlott azt is, hogy nem derült ki az eljárás során, hogy merre járt előtte az élettársa, akit bántalmazhattak korábban, annak ellenére, hogy amikor a vaskorlátra odaérkezett akkor ő az élettársán látható sérülést nem észlelt. Kiemelte, utalva az orvos-szakértői véleményre, hogy szakértőileg nem bizonyítható, hogy a halál okát vér vagy levegőgyűlem kialakulása okozta volna.

Így összességében álláspontja szerint feltételezéseken alapul a vád és alaptalan a bűnösségének a kimondása is. Utalt a vádlott ezen túlmenően arra, hogy a cselekmény elkövetésének a helyszíne olyan hely, amelynek a szomszédságában mindig dolgoznak, így a szomszédokban tartózkodó személyeknek mindenképpen látniuk kellett volna azt, hogyha ő élettársát megveri. Hangsúlyozta, hogy amikor ő az élettársát a bódéba bevitte azt követően az élettársa nem maradt teljesen mozdulatlanul, mert a karjával mozgott, így a bódében lévő partvist és egyéb tárgyakat is feldöntött. Ezen túlmenően a vádlott egyik beadványában a szívroham biológiai és élettani leírásával próbálta igazolni azt, hogy az egyébként érzelmeszedésben szenvedő élettársának a halálát szívroham okozta. Végezetül pedig a cselekmény után tanúsított magatartásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy ijedtében, felindult állapotában azért vitte ki az élettársa holttestét és takarta le, mert biztos volt abban, hogy valaki arra jár, és megtalálja. A környezetében lévő ismerősöknek pedig azért állította azt, hogy az élettársa elhagyta őt, illetve eltűnt, mert abban bízott, hogy valaki a beszélgetések közben elszólja magát és így valójában meg fogja tudni, hogy mi történt az élettársának a halálát megelőzően.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mert téves ténybeli következtetéseket tartalmaz.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 1. bekezdésében írtakra csak a vádlotti vallomás áll rendelkezésre bizonyítékként.

Kiemelte, hogy a vádlott első nyomozati meghallgatása alkalmával védő nem volt jelen, amit értékelni kell. A második meghallgatása alkalmával vallomásában három pofonról tett említést, amely azonban a sértett által elszenvedett sérüléseket nem okozhatta. Ugyanakkor kiemelte, hogy a sértett nem kizárható módon máshol, korábban is elszenvedhette ezeket a sérüléseket.

Hangsúlyozta, hogy a sértett halálának konkrét okát az eljárás során nem sikerült megállapítani, hiszen a hasüregi szervek vizsgálatára nem került sor.

További kifogásként terjesztette elő azt is, hogy ténylegesen a gyülemek létét sem lehetett tisztázni.

Mindezek alapján a vádlott felmentését, másodlagosan pedig a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta és arra hivatkozott, hogy ha ő lett volna az elkövető, akkor módja lett volna a nyomokat eltüntetni.

A bejelentett fellebbezések nem vezettek eredményre.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során a kétirányú fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítást. Ennek során valamennyi releváns bizonyítékot beszerezett, és értékelt, mérlegelt.

Az elsőfokú bíróság megalapozott, az iratok tartalmával egyező tényállást állapított meg, amely túlnyomórészt mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és hibáktól.

Azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az ítéltábla bizonyos kiegészítést mégis szükségesnek tart a megállapított tényállásra vonatkozóan.

Kiegészíti azzal, hogy a vádlott éngyenge sodorhatóságot, befolyásolhatóságot nem igazol. Ugyanakkor énközpontú, domináns szerepvállalású személy, amely jellemzője azonban - a személyiségvizsgáló eredménye tükrében - a fokozott önérzetessége, a gyanakvó beállítódás miatt valószínűsíthetően a közeli kapcsolataiban jelent konfliktusforrást, erőszakos önérvényesítést, impulzív, robbanékony és empátiátlan reakciókat. A tágabb társadalmi környezetébe nem alakulnak ki szélsőségesen erőszakos megnyilvánulásai, hanem az élettársával kapcsolatosan igen (pszichológus szakvélemény).

Az elsőfokú ítélet 2. oldalának 7. bekezdés utolsó mondatát helyesbíti azzal, hogy megragadta a sértett nyakát is.

A 2. oldal 8. bekezdésének 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy a feje alá két pulóvert tett, ami vérrel szennyeződött (genetikai szakvélemény).

Így az elsőfokú bíróság ítéletének 2. oldal utolsó előtti bekezdését kiegészíti azzal, hogy a mellkas mellső felszínén a felső bordák vetületében, a szegcsont tájékára is ráterjedő sérüléseket egy vagy többrendbeli a közepesnél nem nagyobb erejű tompa, mechanikai erőbehatás, ütés vagy ütődés idézte elő. A nyakon a kulcscsont feletti területen a nyaki izompólyákra is ráterjedően fellelhető zúzódás ugyancsak egy vagy többrendbeli közepesnél nem nagyobb erejű ütés vagy ütődés, esetleges megragadás eredményeként jött létre. A jobb oldali halántékizomzat állományában fellelhető lágyrész zúzódást egy vagy többrendbeli ugyancsak közepesnél nem nagyobb erejű ütés, ütődés vagy rúgás eredményezte. A bordatörések tekintetében pedig megállapítható, hogy azok valószínűleg a sértett álló vagy fekvő testhelyzetében a közepes mindenképpen meghaladó, nagy erejű egy vagy többrendbeli ütésnek, esetleg rúgásnak vagy rátaposásnak, rátérdelésnek az eredményeként keletkezett (igazságügyi orvos-szakértői vélemény és orvos-szakértő tárgyalási nyilatkozata).

Az elsőfokú bíróság ítéletének 2. oldalának utolsó bekezdésének utolsó sorát azzal egészíti ki, hogy a halál és a testi sértések között közvetett okozati összefüggés volt.

E kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás már hiánytalan, minden tekintetben megfelel az iratok tartalmának, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság minden bizonyítékot gondosan mérlegelt és egymással is összevetett. Ennek során logikus magyarázatot adott arra, hogy miért vetette el a vádlottnak a tárgyaláson, illetve a nyomozati szak második felében előterjesztett védekezését. Helyesen járt el amikor a tényállását a vádlottnak a gyanúsítottként történő kihallgatása alkalmával először tett vallomására alapozta. Az elsőfokú bíróságnak az e körben felsorakoztatott és az ítélet III. pontja alatt a 3. oldalon megjelölt érveivel a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett. Az ítéletben felsoroltakon túlmenően még utal a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a vádlott beismerő vallomásában arra vonatkozóan is nyilatkozott, hogy nemcsak a sértett pulóverét, hanem a főnökének egy ruhadarabját is a sértett feje alá tette, amely vallomása megegyezett tanú1. vallomásával is, aki úgy nyilatkozott, hogy a saját pulóverén is vérfoltokat talált amikor a cselekmény után a helyszínre érkezett. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a vádlott cselekvőségét igazolja az a körülmény, amely szerint még az orvos-szakértői vélemény elkészülését és a sérülések orvos-szakértői azonosíthatóságát megelőzően a helyszíni szemle alkalmával - melyet videofelvételre rögzítettek - részletesen mondta el a sértett bántalmazásának történetét. A vádlotti elmondást minden tekintetben alátámasztották az orvos-

szakértő által megállapított tények. Ez pedig egyértelműen arra utal, hogy a cselekményt a vádlott követhette el, hiszen másnak az elkövetés módjáról, a bántalmazás mikéntjéről, a sértett bántalmazásának helyszínéről és végül a sértettnek a bántalmazást követően tanúsított magatartásáról (bemegy a bódéba és ott leül) másnak nem lehetett pontos információja, csak annak, aki a cselekményt elkövette.

Ugyancsak helytállóan emelte ki az elsőfokú bíróság azt is, hogy a vádlott általi elkövetésre utal a vádlottnak a cselekmény után több hónapon keresztül tanúsított magatartása is. Megállapítható, hogy a vádlott amikor felkelt éjszaka és észlelte, hogy az élettársa meghalt, a holttestet kivitte a szabadba és azt gondosan letakarta. A sértett holttestének elrejtése olyan „jól” sikerült, hogy csak több hónappal később bukkantak a sértett holttestére.

Ugyanakkor kiemelkedő jelentőséggel bír, hogy az élettársat reklamáló és kereső szomszédoknak, illetve a családgondozónak is a vádlott folyamatosan kitérő választ adott azt állítva, hogy őt a sértett elhagyta, tőle megszökött, és cigányokkal eltávozott. Az elsőfokú bírósággal egyetértve hangsúlyozza az ítéletábra is, hogy a vádlottnak ez a magatartása semmiképpen nem elfogadható, hiszen ha mindez így lett volna és nem ő a cselekmény elkövetője, akkor elvárható módon kerestette volna az élettársát a rendőrséggel, illetve a sértett eltűnéséről a szomszédoknak, illetve a sértettet kereső családgondozónak is beszámol. A vádlottnak a sértett holttestének feltalálásáig számtalan módja és lehetősége lett volna arra, hogy az élettársa állítólagos gyilkosait a hatóságokkal kerestesse, illetve, hogy az erről folyamatosan érdeklődő tanú¹. és a családgondozót tájékoztassa, azonban ehelyett mindvégig kitartott amellett, hogy tőle a sértett megszökött.

Az a körülmény, hogy a sértett halálának az észlelését követően a vádlottnak nem az volt az első dolga, hogy a sértetthez orvosi segítséget hívjon, hanem azonnal a sértett tetemének eltüntetéséhez fogott, ugyancsak azt támasztja alá, hogy a cselekmény elkövetője egyértelműen ő lehetett. Az ítéletábra álláspontja szerint semmiféle pánikreakcióval nem magyarázható a vádlott részéről az elvárható segítségnyújtó magatartás tanúsításának a mellőzése és a sértett hollétére vonatkozóan a több hónapon keresztül tudatos megtévesztő magyarázkodása.

Ugyancsak helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor nem fogadta el a vádlottnak azt az előadását, hogy ő mindössze három kiserejű pofont adott az élettársának. A vádlottnak ezt az előadását az orvos-szakértői vélemény adatai és az igazságügyi orvos-szakértőnek a tárgyalási nyilatkozata is egyértelműen cáfolja, ugyanakkor a szakértő által tett megállapításokat a vádlott beismerő vallomása minden tekintetben alátámasztotta.

További bizonyítékként kell értékelni a nyomozati iratok 157. oldalán lévő genetikai szakvéleményt, amely egyértelműen valószínűsítette, hogy a cselekmény helyszínén fellelt pulóverek emberi vértől - valószínűleg nő véréből - voltak szennyezettek és a pulóvereken fellelt hajszál is nőtől származott. E körben utal

még az ítélet tábla a poligráfos vizsgálat eredményére, amelyből megállapítható, hogy a vádlott erős reakciókat mutatott arra a kérdésre, hogy a sértettet „agyonverték-e”, emellett megtévesztőek voltak a válaszai arra a kérdésre is, hogy a sértettet „ő ölte-e meg” illetve „ki ölte meg”.

Mindezeket összegezve a Fővárosi Ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárásban bebizonyosodott, hogy a cselekményt a vádlott követte el.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor igen részletesen és kimagasló színvonalon indokolta meg a vádlott által végrehajtott bántalmazás és a sértett halála között megállapítható okozati összefüggés létét.

Az e körben az elsőfokú ítélet 4. és 5. oldalán kifejtettek minden tekintetben helytállóak, pontosak, megfelelnek az orvos-szakértői véleményben írtakkal és az orvos-szakértő tárgyalási előadásával. A Fővárosi Bíróság helytállóan állapította meg, hogy a vádlott a sértett bántalmazásával és az így okozott sérüléseivel életveszélyes állapotot idézett elő, amely aztán a sértett halálához vezetett. Helyesen emelte ki, hogy a sértett több hónappal későbbi feltalálása miatt sem a halál pontos okát, sem pedig az egyéb belszervi betegségeit nem lehet pontosan megállapítani. Az azonban bizonyos, hogy a sorozat-bordatörését a sértettnek a vádlott okozta, ez pedig orvosi segítség illetve beavatkozás nélkül tipikusan vezet vér illetve levegő gyűlem kialakulásához és következményesen a keringési és légzési összeomláshoz.

Maradéktalanul egyetértett az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó előtti bekezdésében a kihűléses halálra vonatkozóan tett megállapításaival. Helyesen emelte ki ugyanis, hogy jelen esetben a kihűlés illetve a hullamerevség kialakulása a sértett halálának az időpontjára vonatkoztatva bír jelentőséggel, azonban a halál bekövetkezésében csak annyiban játszik szerepet, amennyiben a sértett a sérüléseinek a következtében eszméletvesztéses állapotba került és a bekövetkezett haláláig úgyis maradt.

Mindezek alapján okszerűen és helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. A jelen ügyben egy igen nyomszegény elkövetésről van szó, ahol a sértett vizsgálata alapján nem lehet kétséget kizáró megállapításokat tenni a bántalmazás kitartó voltára és a sértettet ért ütéseknek a számára vonatkozóan sem. Hasonlóképpen nincs mód - tanúk hiányában - vizsgálni azokat a kijelentéseket, amelyeket a bántalmazás közben a vádlott tett. Ilyen körülmények között pedig okszerűen és helyesen minősítette a cselekményt az elsőfokú bíróság a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntettének. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a vádlottnak a gyanúsítottkénti kihallgatása alkalmával tett beismerő vallomása is ezt támasztja alá.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel az enyhítő és súlyosító körülményeket, azoknak azonban a kiegészítése illetve helyesbítése mindenképpen indokolt. Így az enyhítő körülmények közül mellőzni kell az egy gyermekes családi állapotot, hiszen a vádlott ténylegesen nem gondoskodik a gyermek eltartásáról. További súlyosító körülményként kell ugyanakkor értékelni, hogy a vádlott a közös gyermekük anyjának az életét oltotta ki, továbbá, hogy a cselekményt önhibából eredő ittas állapotban követte el. Ugyancsak a vádlott terhére értékelendő körülmény, hogy már állt bíróság előtt.

A cselekmény jellegére és a súlyosító körülmények számának bővülésére tekintettel az ítélőtábla indokoltnak találta az ügyészi indítványt és a kiszabott szabadságvesztés büntetést súlyosította.

A Fővárosi Ítélőtábla a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú határozat meghozatala óta előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról, valamint a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján a bűnügyi költség viseléséről.

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év június hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Magócsi István sk
bíró

A Fővárosi Bíróság 18.B.23/2010/18. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.280/2010/15. számú ítélete folytán 2011. év június hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

, 2011. év június hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bírósági ügyintéző

